

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/53/2017
Identifikačné číslo spisu: 3015200239
Dátum vydania rozhodnutia: 31.10.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančenič
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3015200239.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Viliama Pohančeniča a členiek senátu JUDr. Judity Kokolevskej a JUDr. Viery Nevedelovej, v právnej veci žalobcu: J. N., nar. XX.XX.XXXX, M. XX, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, odbor pomoci v hmotnej núdzi, Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/ 2014/27099-0002 zo dňa 21.08.2014, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/60/2015-54 zo dňa 22.02.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Žalobca podal dňa 13.12.2013 žiadosť o pomoc v hmotnej núdzi. Rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, odbor sociálnych vecí a rodiny (ďalej aj len „úrad“) č. TN1/OPHN/SOC/2013/52065-0002 zo dňa 17.12.2013 mu bola priznaná dávka v hmotnej núdzi a príspevky v sume 118,30 eur mesačne od 01.12.2013. Táto dávka mu bola rozhodnutím úradu č. TN1/OPHN/SOC/2014/38422-0004 zo dňa 09.07.2014 znížená v zmysle novej právnej úpravy oblasti pomoci v hmotnej núdzi na sumu 117,40 eur mesačne od 01.06.2014.

2. Listom zo dňa 16.06.2014 bola žalobcovi zaslaná ponuka na vykonávanie pracovných činností v obci Selec na obdobie od 01.07.2014 do 31.12.2014 v rozsahu najmenej 32 hodín mesačne. V liste bol zároveň poučený, že v prípade odmietnutia alebo nenastúpenia na výkon tejto ponuky po jej akceptovaní sa mu dávka zníži o sumu 61,60 eur mesačne. Žalobca dňa 26.06.2014 túto ponuku odmietol.

3. Úrad rozhodnutím č. TN1/OPHN/SOC/2014/38422-0005 zo dňa 25.07.2014 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“) znížil žalobcovi podľa § 25 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z. o pomoci v hmotnej núdzi a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon č. 417/2013 Z. z.“) pomoc

v hmotnej núdzi na sumu 55,80 eur mesačne od 01.07.2014 z dôvodu, že dňa 26.06.2014 neprijal ponuku vykonávania pracovných činností v rozsahu 32 hodín pre obec Selec na obdobie od 01.07.2014 do 31.12.2014. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

4. Žalovaný rozhodnutím č. UPS/US1/SSVOPHN/BEZ/2014/27099-0002 zo dňa 21.08.2014 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie konštatujúc, že toto rozhodnutie úradu o znížení pomoci v hmotnej núdzi žalobcovi je v súlade so zákonom č. 417/2013 Z. z..

II.

5. Žalobca podal proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 13S/60/2015-54 zo dňa 22.02.2017 tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

6. V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. PL. ÚS 8/2014-41 zo dňa 27.05.2015, v ktorom ústavný súd konštatoval, že požiadavka výkonu menších obecných služieb podľa § 10 ods. 3 zákona č. 417/2013 Z. z. ako podmienky na poskytnutie dávky v hmotnej núdzi obstála v teste ústavnosti v plnom rozsahu. Napadnutá právna úprava nie je prejavom svojvôle zákonodarcu, lebo sleduje legitímny cieľ vo forme verejného záujmu. V prejednávanej veci nie je sporné, že úrad zaslal listom zo dňa 16.06.2014 žalobcovi ako poberateľovi dávky v hmotnej núdzi ponuku na vykonávanie pracovných činností v obci Selec na obdobie od 01.07.2014 do 31.12.2014 v rozsahu 32 hodín mesačne, pričom v sprievodnom liste bolo uvedené, že pokiaľ ju odmietne alebo po jej akceptovaní na výkon pracovných činností nenastúpi, dávka sa mu podľa § 10 ods. 3 zákona č. 417/2013 Z. z. zníži o sumu 61,60 eur. Túto ponuku žalobca dňa 26.06.2014 odmietol. Pokiaľ za daného stavu správne orgány rozhodli o znížení dávky žalobcovi o sumu 61,60 eur, rozhodli v súlade so zákonom. Z uvedeného dôvodu vyhodnotil krajský súd námietky žalobcu ako nedôvodné. V súvislosti s jeho námietkou ohľadom neetickosti a nezákonnosti odobratia dávky opätovne poukázal na nález ústavného súdu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že § 10 ods. 3 zákona č. 417/2013 Z. z. nie je v rozpore s ústavou. Akákoľvek polemika ohľadom ústavnosti tohto zákonného ustanovenia zo strany žalobcu preto nie je namieste.

7. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj druhú námietku žalobcu týkajúcu sa doručenia dokladu o rozvode manželstva. Sám žalobca v žiadosti o dávku v hmotnej núdzi zo dňa 11.12.2013 uviedol, že je rozvedený a takto ho úrad aj posudzoval. Táto skutočnosť vyplýva z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 4C/95/2011-42 zo dňa 23.06.2011.

8. Aj tretiu námietku žalobcu ohľadom retroaktívnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného považoval krajský súd za nedôvodnú. K úprave sumy pomoci v hmotnej núdzi rozhodnutím úradu zo dňa 09.07.2014 z pôvodnej sumy 118,30 eur na 117,40 eur došlo v súlade so zákonom. Nie je v rozpore so zákonom, že tak došlo s účinnosťou od 01.06.2014. Navyše, toto rozhodnutie nie je predmetom tohto súdneho prieskumu.

III.

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca (sťažovateľ) kasačnú sťažnosť, v ktorej žiadal vec znovu posúdiť a postúpiť ju na ústavný súd. Uviedol, že kasačnú sťažnosť podáva sám, nakoľko mu Centrum právnej pomoci nepriznalo nárok na poskytnutie právnej pomoci.

10. Namietal, že pri opätovnom podaní žiadosti o dávku v hmotnej núdzi mu ju pracovníčka úradu odmietla zobrať z dôvodu absencie predloženia úradne overeného dokladu o rozvode manželstva. Nesúhlasil ani so znížením dávky podľa § 25 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z. od 01.07.2014 a mal za to, že úrad nepostupoval pri posudzovaní jeho nároku na dávku v súlade so zákonom.

11. Podľa skúseností sťažovateľa by sa ani po prijatí ponuky a jej odpracovaní nezmenil stav, v ktorom

sa nachádza, t. j. že je v hmotnej núdzi, nakoľko dávka by bola 117,4 eur, čo je menej ako hranica, pod ktorú sa posudzuje hmotná núdza (životné minimum bolo cca 180 eur). Odmietnutie aktivačnej práce nemá podľa jeho názoru vplyv na zníženie jeho životnej úrovne, ale iba na výšku dávky v hmotnej núdzi. Nesúhlasil s ponúkanou aktivačnou prácou, nakoľko by ho „vohnala ešte do väčšej hmotnej núdze“. Taktiež nesúhlasil s právnym názorom krajského súdu, ktorý sa stotožnil s nálezom Ústavného súdu SR č. k. PL. ÚS 8/2014-41 zo dňa 27.05.2015 zaoberajúcim sa výkonom menších obecných služieb podľa § 10 ods. 3 zákona č. 417/2013 Z. z. ako podmienkou na dávky v hmotnej núdzi.

12. Napriek tomu, že táto práca sa má vykonávať v striktno stanovený čas, nedeje sa tak a bežne sa presunie kvôli počasiu alebo z iného dôvodu. Zastával názor, že aj toto čakanie by malo byť platené, lebo daná osoba je v tzv. pohotovosti a čaká doma alebo pri telefóne a mala by mu za tento čas patriť minimálna mzda.

13. Sťažovateľ tiež uviedol, že je evidovaný na úrade práce ako uchádzač o prácu, ktorý si ju hľadá, o čom nosí mesačne potvrdenia. Za účelom správneho posúdenia veci by mal krajský súd žiadať nielen rozhodnutia žalovaného, ale by si mal vyžiadať aj posúdenie uchádzača o zamestnanie. Nesúhlasil tiež s tým, že v prípade nepredloženia potvrdenia o hľadaní si práce je žiadateľ automaticky vyradený z evidencie uchádzača o zamestnanie.

14. Ďalej vyjadril nesúhlas s rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 17C/137/2014-58 zo dňa 01.10.2015, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť sťažovateľovi náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur. Žiadal o nej znova rozhodnúť nielen podľa zákona č. 417/2013 Z. z., ale aj podľa vecných pripomienok ku kasačnej sťažnosti, zohľadniac aj ním stanovenú nemajetkovú ujmu, ktorá nie je bezdôvodná.

15. Sťažovateľ tiež poukázal na čl. 35 ods. 3 Ústavy SR zakotvujúci právo na prácu a tiež na čl. 39, v zmysle ktorého má každý, kto je v hmotnej núdzi, právo na pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok. Je neprípustné, keď je žiadateľovi o dávku sťahané z dávky v hmotnej núdzi po odmietnutí aktivačných prác alebo po dosiahnutí nízkeho príjmu cca 24 eur za rok aj napriek tomu, že jeho celkový príjem nepresahuje príjem posudzovaný ako hranica chudoby (cca 180 eur). Nehovoriac o tom, že v prípade sťažovateľa došlo podľa jeho názoru k neoprávnenému odňatiu dávky v hmotnej núdzi. V tejto súvislosti poukázal na svoje mesačné výdavky.

16. Mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, porušil jeho právo na spravodlivý proces, ako aj ústavnoprávne a medzinárodné garancie princípov materiálneho právneho štátu, a to najmä princípov materiálnej spravodlivosti a zákonnosti vrátane princípu právnej istoty, predvídateľnosti práva a ochrany legitímnych očakávaní v uznaní dôkazu. Štát v zastúpení žalovaného „zotročuje a zneužíva“ občana tým, že nezohľadňuje Zákonník práce a ukladá mu povinnosť aktivačných prác v zmysle zákona č. 417/2013 Z. z. v trvaní 32 hodín mesačne v presne stanovený čas dvakrát týždenne po štyri hodiny s vopred na rok daným súhlasom občana s prácou, s čím sa sťažovateľ nestotožňuje.

IV.

17. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol, aby ju kasačný súd zamietol ako nedôvodnú. Vyjadril názor, že sťažovateľ uviedol v kasačnej sťažnosti dôvody, ktoré s preskúmanou vecou nesúvisia. Podstatou súdneho konania bolo preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie o znížení pomoci v hmotnej núdzi sťažovateľovi od 01.07.2014. K zníženiu došlo z dôvodu odmietnutia ponuky na vykonávanie činnosti podľa § 10 ods. 3 zákona č. 417/2013 Z. z..

18. Žalovaný sa stotožňuje s napadnutým rozhodnutím, so svojimi vyjadreniami k žalobe zo dňa 23.04.2015, 28.04.2015 a 04.06.2015, ako aj s rozsudkom krajského súdu a s jeho odôvodnením. V predmetnej veci vychádzal z objektívneho a dostatočne zisteného skutkového stavu a svojím postupom neporušil zákon. Sťažovateľom uvádzané dôvody nemajú oporu v platnej právnej úprave, resp. odkazuje na skutočnosti, ktoré s vecou nesúvisia. Nakoľko sťažovateľ v konaní pred krajským súdom nepožiadaval

Centrum právnej pomoci o pomoc v konaní pred súdom, nemohlo zo strany krajského súdu objektívne dôjsť k porušeniu zákona.

19. Krajský súd sa podrobne oboznámil so spisovou dokumentáciou, na základe ktorej bolo vydané napadnuté rozhodnutie žalovaného, správne vyhodnotil skutkový stav veci a rozhodol v súlade s platnými právnymi predpismi.

V.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu (sťažovateľa) nie je dôvodná.

21. Jedným z hlavných znakov právneho štátu v oblasti tvorby práva vyjadreného v čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR je súlad zákonnej právnej úpravy s Ústavou SR, ktorá je nadradená všetkým ostatným prameňom práva. Podľa čl. 39 ods. 2 Ústavy SR má každý právo na takú pomoc, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok.

22. Ustanovenie § 2 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z. špecifikuje pojem „základné životné podmienky“ tak, že sú nimi jedno teplé jedlo denne, nevyhnutné ošatenie a prístrešie. Na zabezpečenie týchto potrieb sa osobám, ktoré sú v hmotnej núdzi, poskytuje dávka v hmotnej núdzi. Hmotná núdza je podľa § 2 ods. 1 zákona č. 417/2013 Z. z. stav, kedy príjem členov domácnosti nedosahuje sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a členovia domácnosti si nevedia alebo nemôžu prácou, výkonom vlastníckeho práva alebo iného práva k majetku a uplatnením nárokov zabezpečiť príjem alebo zvýšiť príjem.

23. Podľa § 10 ods. 3 zákona č. 417/2013 Z. z., ak v odsekoch 5 a 6 nie je ustanovené inak, dávka podľa odseku 2 sa znižuje o sumu 61,60 eura za každého plnoletého člena domácnosti, ktorý nie je v právnom vzťahu, ktorý zakladá nárok na príjem zo závislej činnosti, dohodnutom v rozsahu najmenej 32 hodín mesačne a nezúčastní sa na základe písomnej dohody medzi úradom a obcou, rozpočtovou organizáciou alebo príspevkovou organizáciou, ktorej zriaďovateľom je obec, alebo právnickou osobou so sídlom na území Slovenskej republiky, ktorá organizuje alebo sprostredkúva dobrovoľnícku činnosť pre inú osobu s jej súhlasom v jej prospech alebo vo verejný prospech v rozsahu 32 hodín mesačne na vykonávaní:

- a) menších obecných služieb pre obec alebo rozpočtovú organizáciu alebo príspevkovú organizáciu, ktorej zriaďovateľom je obec,
- b) dobrovoľníckej činnosti, alebo
- c) prác na predchádzanie mimoriadnej situácii, počas vyhlásenej mimoriadnej situácie a pri odstraňovaní následkov mimoriadnej situácie.

24. Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z., pomoc v hmotnej núdzi sa odníme, zvýši alebo zníži a vyplatí sa vo vyššej sume alebo v nižšej sume, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na nárok na pomoc v hmotnej núdzi. Osobitný príspevok sa odníme, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na osobitný príspevok.

25. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z. vyplýva, že ak nastane niektorá zo situácií uvedených v tomto ustanovení, dávka sa znižuje o sumu 61,60 eur za každého plnoletého člena domácnosti. Keďže sťažovateľ naplnil dikciu zákona svojou nečinnosťou, bolo potrebné aplikovať § 25 ods. 2 zákona č. 417/2013 Z. z. a dávku mu znížiť. Z administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že v prípade sťažovateľa nastala zmena skutočností rozhodujúcich pre nárok na pomoc v hmotnej núdzi tým, že dňa 26.06.2014 odmietol vykonávanie ponúknutých pracovných činností v rozsahu 32 hodín mesačne pre obec Selec na obdobie od 01.07.2014 do 31.12.2014.

26. Právnym následkom odmietnutia ponúknutých činností sťažovateľom a jeho neúčasti na nich bolo v zmysle § 10 ods. 3 zákona č. 417/2013 Z. z. zníženie dávky poskytovanej sťažovateľovi ako jednotlivcovi zo systému dávok v hmotnej núdzi. Z uvedeného dôvodu nemožno súhlasiť s námietkou sťažovateľa ohľadom nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu veci a nesprávneho právneho posúdenia, nakoľko krajský súd vec správne právne posúdil.

27. V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že krajský súd porušil jeho právo na spravodlivý proces, ako aj princípy právnej istoty, predvídateľnosti práva a ochrany legitímnych očakávaní, kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ nešpecifikoval, v čom malo podľa jeho názoru porušenie týchto princíпов spočívať. Kasačný súd dospel po preskúmaní veci k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj postup pri jeho vydaní bol v súlade so zákonom.

28. K otázke ústavnosti zníženia, prípadne odňatia pomoci v hmotnej núdzi v prípade odmietnutia ponúkaných prác, ako aj k otázke, či takýmto postupom dochádza k porušeniu práva na pomoc zo strany štátu, ktorá je nevyhnutná na zabezpečenie základných životných podmienok, sa vyjadril Ústavný súd SR v náleze č. k. PL. ÚS 8/2014-41 zo dňa 27.05.2015, na ktorý poukázal aj krajský súd v napadnutom rozsudku. Ústavný súd SR v uvedenom náleze konštatoval, že: „pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutočnosti, že právo na pomoc v hmotnej núdzi, ktoré je potrebné na zabezpečenie základných životných potrieb podľa čl. 39 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy, treba vykladať ako príkaz právnenému štátu poskytnúť reálnu možnosť každému (nielen občanom Slovenskej republiky), kto sa ocitne v stave hmotnej núdze definovanej zákonom, zaistiť si pomoc aspoň na zabezpečenie minimálnych životných potrieb, ktorými sa podľa zákona č. 417/2013 Z. z. rozumejú jedno teplé jedlo denne, nevyhnutné ošatenie a prístrešie. Z pohľadu ústavného súdu však nie je v rozpore s ústavným príkazom vyjadreným v čl. 39 ods. 2 ústavy vyžadovať aktívnu participáciu osôb na zabezpečovaní ich základných životných potrieb, pokiaľ požadované činnosti nebudú neprímerané, neodôvodnené alebo zbytočne zaťažujúce.“.

29. Ústavný súd SR tiež konštatoval, že požiadavka výkonu činností ustanovených v § 10 ods. 3 písm. a/ až c/ zákona č. 417/2013 Z. z. ako podmienky na poskytnutie dávky v hmotnej núdzi „obstála v teste ústavnosti v plnom rozsahu, pretože napadnutá právna úprava nie je prejavom svojvôle zákonodarcu, lebo sleduje legitímny cieľ vo forme verejného záujmu, ani nepredstavuje taký intenzívny zásah do sféry hodnôt chránených ústavou, osobitne všeobecných ústavných princíпов a tiež ľudských práv a základných slobôd, ktorými by bola zasiahnutá esencia dotknutého sociálneho práva. Uvedené závery neprekázali ani porušenie ústavného princípu rovnosti, čo znamená jednak vylúčenie svojvôle pri odlišovaní subjektov a práv a jednak zákaz diskriminácie ako imanentnej súčasť právneho štátu.“.

30. Z vyššie citovaného nálezu Ústavného súdu SR vyplýva ústavná akceptovateľnosť právnej úpravy aplikovanej v napadnutom rozsudku krajského súdu, ako aj jej odôvodnenosť, racionalita i spravodlivosť. Uvedený názor vychádza aj z účelu pomoci v hmotnej núdzi, ktorý je koncipovaný v dôvodovej správe k zákonu č. 417/2013 Z. z., ktorým je upraviť legislatívny rámec podmienok poskytovania pomoci v hmotnej núdzi. „Dôraz sa kladie na to, aby bola v rámci poskytovania pomoci v hmotnej núdzi zabezpečená adresnosť, zásluhovosť ako aj ochrana tých, ktorí si vlastným pričinením nemôžu alebo nevedia zabezpečiť, alebo zvýšiť príjem vlastnou prácou...“.

31. V osobitnej časti B dôvodovej správy je tiež uvedené, že: „S cieľom zníženia dlhodobého pasívneho zotrávania v systéme pomoci v hmotnej núdzi sa navrhuje, aby za každého plnoletého člena domácnosti sa výška dávky znížila, ktorý sa mesačne v rozsahu minimálne 32 hodín nezúčastní výkonu menších obecných služieb, dobrovoľníckych činností, alebo prác na predchádzanie mimoriadnej situácie, počas vyhlásenia mimoriadnej situácie a na odstraňovaní jej následkov.“

32. Z dôvodovej správy vyplýva, že pri poskytovaní pomoci v hmotnej núdzi sa kladie dôraz na zásluhovosť poskytovania, čo znamená, že výšku dávky v hmotnej núdzi je možné podmieniť aktívnou účasťou občana na riešení svojej životnej situácie. Aktívna účasť občana prostredníctvom dobrovoľníckej činnosti podľa názoru kasačného súdu prispieva k jeho socializácii, k zvýšeniu pocitu

užitočnosti, k znovuosvojeniu si pracovných návykov, k zlepšeniu podmienok uplatnenia sa na trhu práce, a tým k zvýšeniu možnosti dostať sa z hmotnej núdze.

33. Je potrebné dodať, že pracovné činnosti v zmysle § 10 ods. 3 zákona č. 417/2013 Z. z. nespádajú pod zákaz nútenej práce alebo povinnej práce v zmysle Dohovoru Medzinárodnej organizácie práce č. 29 o nútenej alebo povinnej práci. Naopak, úmyslom zákonodarcu bolo prostredníctvom pracovnej činnosti uvedenej v tomto ustanovení motivovať občana v hmotnej núdzi, aby sa aktívne podieľal na riešení svojej finančnej situácie a aby dlhodobo pasívne nezotrval na dávke v hmotnej núdzi.

34. Záverom kasačný súd dodáva, že námietky sťažovateľa týkajúce rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 17C/137/2014-58 zo dňa 01.10.2015, sú nedôvodné, nakoľko predmetom tohto konania je napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie o znížení pomoci v hmotnej núdzi sťažovateľovi od 01.07.2014 o 61,60 eur na sumu 55,80 eur mesačne a nie posúdenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, o ktorom rozhodujú súdy v civilnom konaní.

35. Kasačný súd nevyhovel ani návrhu sťažovateľa na postúpenie ním podanej kasačnej sťažnosti ústavnému súdu z dôvodu, že zákonodarca v § 438 ods. 2 SSP zveril právomoc rozhodovať o kasačných sťažnostiach Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

36. Z uvedených dôvodov kasačný súd dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je nedôvodná, a preto ju zamietol.

37. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom nepriznal náhradu trov tohto konania, keďže žalobca (sťažovateľ) v tomto konaní nebol úspešný a žalovanému právo na náhradu trov v konaní pred správnymi súdmi zásadne neprináleží.

38. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e príпустný opravný prostriedok.